

DOMOVINA

Izjava 3. in 5. dan vsakega meseca. — Dopol naj se izjavijo poljudni uredbniki in sive frankture. — Količina se ne vračajo. — Za izjave se plačuje svakrat po 10 kr. od garancije. **Volja** za celo leto 2 gl., za pol leta 1 gl., za tretji leta 50 kr. **Načelnik** naj se pošlje: **Upravništvo „Domovina“** v Celju

Naša je zmag.

Stoletja rodomal je narod slovenski vladavilno nemškemu življenju. Od Karla Velikega, veliki posesti — kar se tibe kraljevovali in avstrijskega vojske, kar je bilo slovensko — pa do današnjega dne vladajo Slovenci pod težkim jarmom. Zgodovina slovenska — tako pise znameniti slovenski rodomalji — ni drugača nego izobna pesca o tisoletnega trpljenja in poniževanja naroda slovenskega. Nekdaj tlačili se narod naši nemški graščaki, z vsa le rjam lastno krutosti, za danesne zatirajo narodnost njegovo posebno radilna v to sveto osnovana nemška država in drugi svobodni nam živijo z vsa silo nemške brutalnosti, v zalivalo nesobojljivosti slovenske zvestobe k državi in dinastiji. Nekdaj se vplivali Slovencev germanske kulturo z nemškimi bičami in močmi, danes nam je vneljajo po kralji in uradih. Po velikih naporih in neprestanih narodnih bojih vsakler je danesna vsa nemška tajni, da smo v narodnem in političnem oziru najbolj zapušteni in ostinani narod v avstrijskem mozarbiji, istimi naše harte ob sivi Tatr, nevarne Slovace, katerim stoji za tilnika harsandov-viteški Maškar. Slovenci znanoma bogatega plemstva, grofov in knezov, nimamo viškoh in vplivnih zagovornikov in moštinstev naših pravice; za prvih in najvišjih mestih sledi in vladajo po veliki večini naši narodnosti aspriljani naše nemške kralji in nemškega mliljenja. Priobriti si moramo drobitnico za drobitnico svojih po zakonu nam znanjehnih pravice proti močnim nemskim nasilnim, in talibog, proti domačim odpadnikom. Nam veljajo v narodnem boju v prvi vrsti besede: Pomagaj si sam in Bog ti boje pomagaj! Pod tem glosom napredovali smo

v narodnem oziru in dosegli vsaj nekoliko pravice svojemu jeziku in svoji narodnosti.

Po tem izredni ravnanji so se tudi Slovenci odločnega okraja, ko so se pred polstotim letom prvokrat z vsa odločnostjo postavili na svoje noge, da se ostrejo smiselnega tajnega jarma, da se razloje velike krivice, katere se jim je gojila s tem, da je politika nemških naseljencev in domačih izdajce gospodvala, gospodovala seveda samo oblastno z vsa namim Nemcem in nemškutarjem prirojeno brezovestnostjo in prodromstjo, veliki večini domorajca slovenskega prebivalstva v prevari sklapilini, v okrajnem zastopu odločeno. Ted je bil boj, tem vsevolje in fastneljo zmagaj; odločnako je nemškutarstvom gospodvala v okrajnem zastopu odločeno na vsaj. Naki nam je v prvi vrsti v sicer še vedno tlačili in spali, da se jim pri bodoči volitvi, ki se je ravno pred kratko dni dverila, zopet posesti pridobiti volitvo v okrajnem zastopu, posebno, ker so se nadejali, da sprejeto meč volitve v skupini velkoga posvetra, ki ji je za obo volitve občilina, našaj celjskih hileh posestnikov. Tola celjski nopoljudni so občilni, zastopništvo v Gradci pa je javisti za ljubo in njim v največjo jaso obrnilo. Vkljuteni se niso odgnali. Dejali so na vse kriplje, z vsami dovoljenji in sedovoljenji araditvi; tola zmagaj. Priki je dan volitve v skupini velkoga posvetra, priki je dan slovenske zmagaj, ki je pokazal da naša pravična slovenska stvar zmagovito napredaj, samkutarstvo pa stajajo propada. Čet radiši in zadočelja nardajaj je evca zavrelnih Slovencev, jona in strah pa je protinaj naše nasprotnike, ko je namanjaj minili četrtak, 16. t. m., staj topilje z Miklavjevska hriba vsadi dogodek, da je zmagaj naša.

Iaid volitve v skupini voleposostnikov je slo-

delaj: Volitve prišlo je voliti 86; slovenska stranka dobila je 51, nasprotna pa 35 glasov, točaj so bili naši v volitvi za 16 glasov. Ako primarjamo uspeh te volitve s prodajajo volitvijo, pri kateri je narodna stranka dobila le 6 glasov volitve, moramo z veseljem priznati, da smo lepo napredovali v narodni in politični samosvesti in da volno bolj glasova pogloma mlilnost in nezmožnost lejnostjo pred nasprotniki. Povralno moramo omeniti v tem oziru posesti, da nasprotniki niso imali niti jolnaga kmetih voleposostnikov na svoji strani, kar nam araditvi, da se naši kmetje zavolajo svoje volitve in da ne marajo volti na starodavno slovenskih tih kljunaj se nemškimi priprepenom in breznamajnim samkutarjem.

V petok, 17. t. m., voliti so veliki obratniki in trgovci, ki so po volitvi nemških mliljenja in ki si sicer radi poltajo z slovenskimi stvari svoje nemške hape, ki se pa pri vsaki priliki pokadejzagrinimo avstrijske slovenske narodnosti. Slovenci se niso izločili volitve. Čaka nam je obto vsevolnaga delovanja in velikih naporov, da si tudi v tej skupini pridobimo volitve. Izvoljeni so bili skoraj sami pristni sinovi našega Germanija, n. pr. Jelovnik, dr. Kovarčič, pred nekaj leti še naš Slovencev, leonci Rakaj, Trašnik, sin poltenega slovenskega bosarja v gornji savinjski dolini; nadalje omenimo trgovca Šušica, Trauma in Velanin, gledaj katerih opozorjamo slovenska občilizacija in vse rodoljube, ki pridejo kaj kipevat v Celje, naj se spominjajo glosa: Svrci k svrcim! V soboto volitvo je odločilo mesto 6 in trg Vojnik i Nemca otrovna nemškutarja, narodna trgja St. Jur eb juk. šol. in žalec pa 3 narodnjake

LISTEK.

Deset milijonov.

Nevda, opisal Marica Jakl. Podoben D. H.

(Dolaj):

Narodna zvevda njegova čuvajla je naš rjam, da ni sto in stokrat občilni na peščonkih, ker Robertson ni prav na nič več pasil odkar je blede honsko polje postajalo. Narodna zvevda njegova, sem rekaj — kajti, če bi se mu bila bila ladja ob kark peščonko razšla, bi bil Robertson stori arko sanjarja, ki se s krovim vleakom vjane na drugi svet ostaviljo lepo senjajo za senjaj.

Ko je v drugaj v Lino dospelji zopet v cerkov hital, kaj mislite, koga je srečal na trgu? Izvno tisto lepoticno, o kateri se mu je noč in dan sanjajo in v katero se je v svojih sanjah pogovarjal. Le je bila se zdaj la lepoticno bolj senjajna, kakor pa senjaj varna podobna.

Robertson se strmel ozira za gospo in zlebo se ma je, kakor da bi ga bila tiall ona monogredaj pogledala se svojim črnim očesom in za smagljivo-velike palčajo: Oh te črne očli, kako so enarogredaj ostajale!

Dolgo se je oziral mornar poln najvišjega občilovanja za honskim bitjem, ki je njegovemu ideali silno podobno in vendar tolikaj različno od njega. Bog ve, koliko časa bi bil še tako strmel za njo, ko bi mu ne bil v tistem trenutku nekdo položil roko na ramo in ga z manjim glasom opovori:

„Kapitana, vi se pa za lepo gospo vje predolgo ozirate.“

Robertson se ozira in spozna starega znanca. Irski mornar Viljams staj je pred njim; Robertson ga vže od nekajaj ni nič kaj smogel. To za nato, ker je bil Viljams jako nereden človek, ki je sedaj na tej sedaj na ovoj ladji služboval, in se danes imenoval poročnik, jstri kapitana, pri vsem tem pa taliko denarja zapravljaj, da ne Robertson in se drugi isto vedo, od kod ga taliko dobiva.

Danes se mu je pa vendar le zlebo prav, ko bi se z Viljamsom v podaj pogovor, ker je bil tisti mornar po Lini doler mnan.

„Čevra je je ta gospa?“ vprašaj je Viljamsa. „Pravda je vam je najlepša gospa na Linnankom. Deva Teresija Menler, sicer pa vžebo po španjolskim kapitana.“

„Vliva toraj? Čudno, kako je vendlj nekoga podobna.“

„Kozaj pa?“

„Imena ne vem. Deva moseca je, kar sem videl njej podobno čudovito honsko bitje v bele obliki v cerkvi de la Mercedes . . .“

„Naj je ona to, prijatelj moj? Ob smrti svojega moča objavljal je leto dni v samostanu pridiveti; jeli, da je poln aspran? Nemaznako lep glas ima, pa naj si ga slisaj. Šest tednov je vže odkar ji je lelo halvajnja minilo in se je smetj podala smrti.“

„Ali je kaj takoga raz močnej?“

„Na Linnankom je vse močnej.“

Robertson se je zlebo, kakor bi se bil iz devetih nebes preklopilaj najgovo na senjajo, potem pa v pekolu pekelnoga globočina.

Viljams je takoj le iz tega prvaga razgovora spoznal, da Robertson si več pri stvari pomeni; da bi ga popolnoma omenili, mu predlagaj, da ču mu je všeč, ga boje Doni Teresiji predstaviti.

Oko v kako gledaj je kmalo na to Robertson gospo, o kateri se mu je vedno dnevajalo, da je ševnatoma, nadlomljeno bitje; prepričal se je, da je to jako povestna stvar bodja in to jalo hudo. Gorje mu, kolaj se zaljupa v jokajočo oko, katero ponevje vidi kokotom aspriljati se. Ob honska se tako halko molikoma spovesti in angaja v antano: Naravoljena je tudi le lastnost človeškega srca, da je močno čisto in nedolžno

V posedek pa so volje knežke občine, svedra znarodno, a čemu so pokazali svet svojo navedno, tako ljubeno do slovenske narodnosti in svoje samostojne nezavisnosti in nezavisnosti.

Pri tem uspehu in izidu volite bodo toraj tudi v bodoče okrajni zastopniki naroda, naroda bodo okrajni odbor in narodni tudi okrajni komitei stali, kar je za naše neopredne kolike narode še posebno važnost. Veliki trudi in teške borbe slovenskih rodoljubov niso bile zaman, rodile so dober sad, a rodile bodo v prihodnosti sicer telavnem, vendar blagom dala v prid našemu okraju in za kratko oče slovenske domovini. Neustorno pobožanje in navdavanje slovenskega prebivalstva za sveto narodno stvar, okrajno odločnost in če treba nezavestnost in narodnim sram zaspevati občin nam naprotikom, zadnje nezavestnost in za klica samostojnosti naproti vlijum neprijaznim zam knozem — in ni se nam treba tati za boljše bodočnost. Končno se zahvaljujemo v imenu vseh rodoljubov in v imenu naroda naše stvari vsem zavestnim volitcem, očitno pa vritu knežiki volitvenostim, da ste s svojimi neobistimi postopanjem rekli našo čast in pripomogli do največje zmagi. Objavljamo in deljamo z zadržanim občini in neustavno za to, da se skoraj urovniti tudi želja, ki se je izrekla po volitvi v postolni Kolerjevi, da bi razneže in v bližnji bodočnosti tudi po volitvah v zastoparstvo slovenskega celjskega mesta mogli vzklikati: Zmaga je naša!

Govor poslanca dr. L. Gregorica

v svoj poslušalci slovenski dne 28. jun. 1872. (Daj.)

„Vale okolišne obsejajoče pojavnosti od 26. t. i. M. A. št. 1267, kakor tudi od Vale okolišne prevladanja raznega, da se po splošnem mnenju poslance huzana Marjčiča št. 7. od prej smo voljali za vojaški oddelek nemške narodnosti, ništa morda, da bi se za ta polk zavezal in zastopar izvravnani služaj.

Pradaj, oprotiti častnike izmenovane vojaškega oddeleka od začetnja slovenskega jezika, se ne more vzdržati.

Ne misli pa so niti od daleč, ovisati porzilo in razkrajnje nemškega elementa. Njegovo poveljevanje našo bodo vsaki čas polno priznanje. Naproti pa se da razno tako malo ugali določno damo pravilnem. Slišno, če tudi ne popolnoma jednako razmerje nahaja se tudi pri drugih polkih „slovenski“ in zveča tudi pri jednem ali drugem „oprotni“ narodnosti.

Meje postaviteljosti so je pač ne morejo polaviti, ako bi se ozikalo v ukazu od 26. avg. 1872, preiz. 3596 II., danim polkovničarim besedam, da se ima pod pojmom „sar. dal. jezika koga oddeleka“ razumeti vsako narodo, koje pri kakom oddeku govori več kot 20%, vojakov le okrajno, po organizaciji odločenih za dopolnitev.

kot angeli, blamo in obupno pa tudi kakor bemaž ljubiti.

Doni Tezeriji je bilo jako všeč, ako je ta ali oni mladinci obzupno divjali zaradi nje. Čem večja bila je njegova strast do nje, tem boljše ga je spodbujala kobeta z njenimi črtnimi očmi.

Nekdaj je Robertson guspe razvedl, da je ljubil. Oh, to so vam bile besede besede, dirge, morda povsena nevernost! Le kakim zaroco tako govoriti svojega gospoda.

Ona Tezerija pa si je smehljaje igrala z bleščajočo palčko in dijala:

„Gospod kapitan! Srdaj ste le kapitan in drugemu ali. To je jako malo. Kar jaz ljubim, je Miro, naj in veljavno ime; stavljeno sem! Nikdar ni ne moglo nikogar le zaradi tega ljubiti, kar je lep, pač pa bi ljubila moga z dalo in tolesom, kakor bi se zaradi moje ljubavi vpeš na zaprijeto strnjeno begavca, začeti in veljavno. Vi si morda pred vsem ho le priložiti mesto, na katerem bi Vas jaz ho le vrgnula opoziti. V oči Ameriki je revolucija, in vse je zarobe; kar je bilo opoziti, pride na vri in vse si priloge mesto, na katerem je spoveden. Kider je lahkor, tudi je zmagal! Vpripnite se fesa. Mene prikloniš zameriti si le po svoji dramati. Dokler mi bodeš pa takole politno svoje bodeš raz kladiš. Vas pa niti ne postidam ne. — oglašite

Ta odlik pripravovna vraga tega častnika in kadetov pri polkih izredno nemške narodnosti; priubaviti druga naravnega jezika v menarjiti. To ni samo zadržanje, ampak pri naših razmerah in nezavestnosti ukazano. ... Nalozema je, da se pri naših razmerah in 7. polka prej ni nič pazio na slovenski polkovni jezik. Ko se je pa izmenilo, kot okraj samo po sebi razumljivo, je od postarjajev, vojak slovenski naj se v kakem čas prejati nemški, tako bi se pa našega tudi priobaviti, da se bode častnik trudi dleže! To je prav! in doni! za službene potrebe si zahtovno prerojiti nemški narodni jezik polka. (Prav dobro!) na doni!

Pri polkih Koln št. 17. in Hartung št. 47, kojih dopolniti okraj so ob meji, mora se slovenski jezik tudi učiti. Pri 7. polku so si ukavno izmisljale, da se izbira zanje slovenskega jezika. Za prejšnje leto, toraj pred izlkom prepisa za postojanje, je bilo to polkovnemu zapovedniku znano, ki pa je svedeli tudi tedaj ugovarjali. . . .

Na Dunaji, dne 8. aprila 1872.
Zastopnik o. kr. ministra (Kahn).
Benedek, F. M. L."

Naravno temu se častniki 7. polka niso učili slovenskega polkovnega jezika, vaju razno ne, zadržajaje se najhite na obdelovanje svojih nepopolnih predstojnikov, kojih midenje je po bilo mano. Med častniki toraj ni delati št. 9, ki bi znali slovenski za službene potrebe le za silo loniti. Čuje! Čuje! na doni. Mogo častniki izvedajo se, kar se tega hite, zatavirje, kakor za priliko. „Čem! naj bi se nič, vrniti čr,“ so slovenski vojak se tako učili nemščini št. 11; „Zakaj naj bi se učil tega jezika lajanje?“ Čuje! Čuje! na doni. — To ni res! na berti. Tako se do določbe službenega pravilnika, ukral in odloki vojnega ministarstva pri 7. polku poročili in razpravljali, kakor da niso nikdar razgledani lili.

Zbog priredbe do drugega dela stavljene vprašanja, narode! Kako se je postopalo, da bi oddelek slovenskih vojakov pri 7. polku postilni v dostah letih z 42%, na 109, v Odgovor: Prvi so se slovenski vojski v vojaških šolah pripujali z najoprejšimi, uspeškrat z najbolj nepopolnjevimi sredstvi k učenju nemščine, drugič se je jezikovni zapisnik v glavni knjigi 7. polka samostavno, svogovrjno spenseni, onovna peraroditi, tako, da se zobj jezikovni zapisnik v glavni knjigi 7. polka niti najmanje ne vjena z naravnimi zapisniki; tretjič se so tiisti slovenski vojski, ki so prinesli s seboj nekoliko manje nemščine, ali pa se razšli in vojski šeli loniti nekoliko nemških besed, tako izhranili iz števila slovenskih vojakov ter so upitali svoj nemško. Na ta način se je število slovenskih vojakov umetno znižalo, nemških pa se razno tako umetno povečalo, in sicer v nasprotju z ukazom vojnega ministarstva, kter raznože stoji: okolišat, da slovenski vojski

so zmet, kadar so bodele upali drmo z manoj govoriti."

Robertson je bil, kakor bi ga bil kdo z marto volje polki, ko je zapustil bilo Doni Tezeriji. Pravi je Vilijama, kakoleh da je doli odgovor.

„Da, da, prijatelj, jaz sem tudi teh misli, da seca te guspe ne bol drugoje omenil, kakor če se bi predstavil v admiralški opravi, ali pa je kakih deset milijonov dolarjev dal na razpolganje. Sicer ti pa niti odgovarjala ne bo, ako bi jo le okrajni kaj vprašal."

Te besede so v Robertsonovom srci posebno poslednje upanje; — da bi na kotaj admiral postal, na to ma niti računati ni! Bo litar na je bil obojni sovražnik, prav od njega pa je bilo odvisno pripravotno, potrebno na izmenovanje admiralke. In deset milijonov dolarjev, jž, kako bodešta misel!

Le zahvaljevo od loga, ki niti vinarja nima, deset milijonov dolarjev! Blazni, kider bi kaj tacega le misli!

Robertson je pa bil tako blazan.

Vilijama je vrel z seboj na ladji in dostikr stn se do polnoči pogovarjala, na kakoleh način, da bi se dalo hipoma do silnih zaklekov priiti. Kar si angloji bujno domisljajo more stisati, vse je Robertson prevladjal; misli je na več-

tudi nemško znajo, če ni vsek, da bi se slovenski polkovni jezik preal, ovisna nikamor ne daje pravice, slovenske vojake zadrževati z nemščino.

Kralju, tu se smelo igrali, kakor se obično kaže, vse štiri nize vrste razumajajo; pri Slovenci se je odločilo, pri Nemcih priklavati; pri preih delih, pri drugih množilo, da se je to določilo, kar se je določilo, namore krajaj 109, v slovenskih vojskah pri 7. polku. Takoj se je potem posliha na vojno ministarstvo vraga z nemščino, nepopolnjeviti in doloma ponavljeno statistični izkazi, in odstranjevanje slovenskega polkovnega jezika se je izvedlo.

Vojno ministarstvo je pa še več storilo. Razglašilo se je, da ima 7. polk od sedaj veljati za čisto nemški oddelek.

Gospoda major Zepet to postopanje vojaških občinaj se našem izvedel v takih ostrih besedah, kakoleh bi ni za kaj poljsko predloženo pravo in razdaljen narodni čast; naravni pa bodeh nekaj dolozov za svoje tednje.

Naprej je tu prav fanozen glasoviti junakovi ukaz obzati Kauffla od 18. oktobra 1872; ta se glasi (Daj):

„Gospodje kompaniji poročniki 127. i. do slednje voprotje delajo na to, da se ved nemščini govore in koficir mogoča kratkem času naučijo nemščine, kolikor se zahteva za službene potrebe. Zadrževati se toraj mora, da nemšino o vseh službenih potrebah, v vrsti pri čem, pri poročih (raportu) vse nemški poroči.

Kakor skuja kaže, ni pri tem posluhni tolov, kar najprej slovenskih vojakov učil od časa razno nekoliko nemščino in se v začetku le boje, nemški govoriti. Šele postojaje se počake razumljivo nemščine. Na ta način se je n. pr. število slovenskih vojakov pri 1. kompaniji skratio od 12 na 6, pri 3. kompaniji od 9 na 4, in pri 5. kompaniji od 9 na 3.

Jednako krivnja se je pokazalo pri drugih kompanijah; je pri 8. kompaniji se je njih število lujajo poročilo od 5 na 8, kar se pa smi na nevernošne ukaze opira. Po tem si potrebno, slovenske vojake med drugim sestaviti v posebne oddeleke, ampak se imajo jednokoterno po vrstah razdeliti.

Imenstvo, 18. oktobra 1872.
Kauffl, Oberst."
(Konec prejšnjega.)

Celjske novice.

(V Celju) v mestni hribi cerkvi obhaja se od nedelje 19. t. m. sin slovensi svetni mitnjaj v slovenskem jeziku. Prišlo se je na dan škofskoga pedesetletnega slovenskega papeža Leona XIII. V ta namen je bila tudi takoj o. 11. uri slovenska infuziona sv. maše z razvalno svetilo v prodoru in blagor najslavnostnega jubileja. Sv. mašaj volita vni na Doljak in Sajovic, le družbe je-

kanske operacije po borah; kako bi se dala kaka velika igralna banka razbiti; ali kako bi živek prišel na sled stari razi; kako bi zasledil kako potopljeno ladjo in ved družni častniki kombinacij rjilo ma je meč in dan po glavci. Če je zmetaj, najajo so mi je od samoga stisla, med katerim je z roko bodeš in pa kar na korve ga je meriti. Izohreli se — je pa zmetaj svojo revščino gledati.

Na velike vsaj dozdnevno naravno stisniti se je po le rair, kar je vsem Robertsonovim spletkam kar h krati spajo upajo. Španjvska vojska je bila končana in upanje na admiralke epedite potopilo se je na dan moga.

IV.

Nekoga večera napravilo so v Kalantiki liki na ladji zmagaja kapitana človeka obzati. Kapitani so Robertsona družili, ker se jim je jako smesno mislo, da se smoriar v čmo oko koficirje angliji, tor za doto nič več in nič mar, ne potrovanje, kakor admiralški kloket ali pa malenkost desetih milijonov dolarjev!

Robertson se za tako nagujanje ni kaj pride zmetaj, temveč je meni nič tebi nič svoj čaj zmetaj.

Leok častnik na ladji pa se smehljaje su prijaviti:

v točki meri dovršena, da skoro ni nobena dvojica več, da bi se utverjeval zakonsko.

(Trina ali na Kranjskem je pokončala v ženskojaku okrajn je skoro vse vinograde, v Krikem pri priki tri fater, v avoncelnem in posejanskem okrajn pa priščno polovico vinogradov. Trina-otca kosača za Kranjsko, je imela te dni svoje posejstvo v Ljubljani in je sklenila, nasvetovati vidi, da bi za naslednjo vrnje vnaprejšnj dajala denar.

(Korški delni odbor: bi rad slovenskim občlman prepovedal, da ne bi na slovenskih dolpih pošiljali. Deklar izmamo v Avstriji 19. temeljnih postav, ki so od samega prevzetega cesarja prejete in izdane, smemo Slovenci te vitajn občlman, kakor je korški delni odbor, slovensko dopisovati in slovenskih odgovorov terjati.

Druge avstrijske novice.

(Nadvojvodinja Marija Valerija, najmlajša hči nekoga cesarja, porila je prava.

(Provalna razprava v državem zborni poseti kralj, ko se poslanci vseh strank, malo zadovoljni, zato si želijo poslanični strank, katero vidi najljubj jezika, duška v tem, da imajo ostre govore in da neod govore odločnih poslancev vpletajo stališnje besede. Slovenci poslanci so tudi že odločni, da bi mogli le kaj kaj zapeljivo za svoje slovo ljudstvo dobiti, zato se govori, da eden najljubjnjih namerava postane odlični. Ni čuda v svetlih razmerah.

(Novi poveljni rad: se loče predložiti državem zborni, je nam se ne boče več toliko pisarstva pri vslednih odločanju, marveč nastane in javno, toda se boče cela stvar hitreje vršila, kar boče v nasprotju ljudstvo na korist.

(Biskupski vlak: to je jako hitri vlak, stane vso več Denarijev in Tronov. Ta se stane na celotni dolgi poti medstati 2-4 krat avstriji, n. pr. Gradcu, Mariboru, Ljubljani.

(Cenjaje hrvaški seli bodeno dolgi, kadar obratje postavka, ki se je to dni državnemu zborni predložila.

(V Zagrebu nameravajo belušiti kolo metavniti. Koli bodeno pa mi Slovenci dolati kolo vidojo loče. Menda o ar. Nikoli.

(Oa Hrvatskemu vpletajo operaki kmetijski minister madžarsko ne samo pri državnih skupki celo pri prvinskih kolektivnih. Tako bodo Hrvate vključili v javno madžarskega jezika, kakor so samo vkrvili v spone nemškega jezika, katerih se ne moremo, pa ne moremo zbiti.

(Zastopjevanje Avstrijev v Ameriki, zlasti prostega ljudstva zahranjeje semika država že na postaji v Boleharski, ker se bolj, da bi se kolena zrasla v pomike deloče, zlasti iz Opekarske in Galicije, kadar je bilo že ne davno nekotiko te belosti.

Ogled po širokem svetu.

(Pridonatelstvo šolovstva sv. ota pa- paha Leona XIII.) se je pretelo nedelo praznovati po vsejtem katoliškem svetu, posebno v Rimu z velikimi slovesnostmi. Tudi po Slovenskem je bilo veliko znamenitih. Sicer se je pa naše pobozno ljudstvo najprej v boljih krajih v gorkih mrtvih spominjala sodenja sv. ota, ki je zlasti Slovencev tako zaklonjen, kakor je bil še maholaterji popi.

(Belgariški kneri: je dobil novo, več vode kber živlega vepede parovnika.

(Italjanški poslanec De Zerbi: proti kateremu se je vrtila predvsem radi sloparji pri rimski banki, je umrl v noči.

(Portugalsko ministrstvo: je odstopilo.

(Angleška šolnica: je že vstopila v prevo lenaj prednja o raznospravi Iraki.

Dopisi.

Is vojniškega okraja. (Nekaj iz starih časov.) Menda so v Vojniku vsi nemčurji v liturji zamrli, ali je po Slovenskem sapa znanjak. Nam ki po svetu okoli hodimo — in free Vojnik velika čista deli — pa namraki zvonov. In danes kar skoro Vojnik zbiramo — kar Zottlweh sočeno dražiti, poljuno mirno Lednjetvega Na-

ota, tega velikega „Nemca“ — v Škofjo vas, k odkrivanju kladiva ali ker se tudi Jaka za „Nemca“ štiti in se „Kocuhaba“, pri moj marša Jaka pije, h „odmahitza“ vojnikova. Ta zlad „zopoda spita“ in svoje „rajšega“ le s nemčurji imeti boče — zato mi pa povleči ne daja blagi, ki ga slovenski naš trgovci v Vojniku prodaja. Ta Jaka je še enkrat leni po leti prav polsteno boje, tako se je nam pravilo pri Vročevojem Francetu grajal „budišerje“. In veste Jaka čegar ste? Tam v Pristavi so vam naši doma — oče pa? Le rajši se po slovensko nosite, ker Slovenci imamo kotičke po svetu, zlad, Nemci zidarne. Mi Slovenci kdajh pa ostane po svetu in po leti stani, če ga — narobe na obrat — kakor Vi se svojim misnem delate ki se „Kocuhab“ plete in mislite da ste h s tem Nemec. Kaker se vas stane, če kdo v obramem kotičku v kome gov, ravno tako se mi to st. če so k „Kocuhab“ pije, ki je vender Kocuh. Prologa sem se zvezaliti pri Kocuhu pa gospo vrednik mi vender ne bi zamrli, ker ve kako huda zima je leto in Doga vsak leži če se lahko kadar ga k „Francetu“ na zemlji „lasi“ v kotih gme. Ko se „Nemci“? No kadar berete to — parlon — ne marate leati slovenski — kadar štite, poljite k našemu vrenju peku slovenskim kaj vam to postota. Ona je va? Na videnje. Najhč, če vam je prav, še pa kaj iz starih časov. Zlad, ki je post, bi se le kaj rad pogovoril o nekih rečih — ko se homo več na „prame“, hake in — živitvo mudi. Vi vsi pa, ki vtriveno pravico imavate, in ste št vltit slovenski — bodne posejstvo vsi nemčurji so se skrili, kakor medved, ki je prišel o avstrijski iz hrlega gledat — pa je bila h zima.

Is Bežanija, dne 10. sv. evanča. Šolnika štitalno v Šolnjarji primisla je dne 2. t. m. veselo, ktero smemo pritiavati k najljubim, kar se jih je došad vrtilo v onemjni štitalnici. Kak v navadno je tudi vsaj krasno petje, kakorimoga pač ni razen v štitalnici slišati nikjer drugod v celih beluških delih, privadno mnogo demaših in tuji gostov in celo iz Jale, Bravov in drugih krajev pobotno naš je več gosposov v svojim pokodoni in preverjen smu, da govoro naše odstavilo daljnega pota ki tuj mejo lepi veselici. — Naši vrli in v oče priljubljeni štitalnični pevci pokazali so ta večer, da so v petji pravi najpri in da so popolnoma kos svoji zaogi, o čemer nas je že prva točka iz najlepših skladnih obotajnega vopreda do oca prepričala. Posledno točno in gladko predstala je sv. Suttnerjeva: „Na planine“ moški zbor s četvergapevom, kakor tudi Hajdričeva: „Jadransko morje“, katerina je sledilo zarubeno odobevanje in dolgo-trajno ploskanje. Nad vsem izemadil nas je pa naš na novo osnovani štitalnični kvartet gg. (Širpič, Krasar, Gostinčar, Remic) kateri nas je s svojim izbranim in prokramnim petjem vse obrabl in so se moralo kakotne točke kar Krestinčeva „Podkornica“ in Kolejčkova „Slanca“ na splošno zahtevanje ponesajiti in je bil navadil skladatelj (gospod Koruz iz Velenja) burno od občinstva postavljen.

Po dovršenem petji začel se je ples, katerega se je občinstvo mnogoterve vdeležilo in kateri je trajal do 5. ure zjutraj. Posledno veliko smeha in hula je napravil od g. nastaja I. Kačiča prirejeni kotiljon.

Ta veselica ostala bodu goveto vsem vdeleženem v veselim spominu in zamankarati se je bolj z iskreno željo, da bi se v kratkom videli spet vsoci v štitalničnih dvoranah.

Od sv. Lovrenca ob krovnih šolnicah. Veselica kmetovskega bealnega društva pri gos. Petruzi dne 5. t. m. obneša se je stajno. Od vsak strani obralo se je toliko občinstva, da so bili vsi prostori kar prenapolnjeni. Srčna brala posteno vsem dragim nam gostom in letna potem iz vrlih štih in smehov, ki so nas v venici v lepem števili pobotili. Osmrti moramo, da vladu med hrabrima društvoma takajšnjim in ravniki iskreno prijateljevali in spornostjevalje. Tako je prav, ker vsaj gdižno one ideje, vsi se potegujemo za enako stvar, širni razkono zvesti med ljudstvom, ter ma obniti iskreno ljubezen do domovine in našega nam jezika slovenskega. Pokazali ste z obitno udeležbo, dragi gostje, da ste vredni sinovi naše premoie matere, da ste

še zavedni Slovenci, katerim je častna naloga delovati stajno za napredek svojega naroda.

Zborvanje otvoril je predsednik, g. Filipar Lamprecht s pravnim podrovnem vsam odpešeno občinstva, ter zaključil trkralni krepki „živje“ poveritvama cesarju! Na to je godna zavrnila cesarsko listino. Za tem sledil je govor. Ni moj namen, naricati takoj govor od besede do besede, omenjam samo, da je izvrsten govornik nam stikal razmere našega naroda, ter nas navduševalo in nam vneljal ljubezen in čast do mile materinice. Iskrena zahvala gos tudi g. učitelja Šacu, ki je vodil petje, ter nam v prokramih pesnih pokazal, kako gladka, da ustvarjena za petje so slovenska gila, ki so naš obraba z mladošolstvom, v sre vsaj najmlajši melodijami. Slovenci rad peje, saj njemu pesni je srca toča. Zadržajo točka vopreda bila je izvrtna falseta „Žepca“. Vsi igralci odliči so svoje blage izvedbe. Igrali so, kakor kaki izrejeni diletantje po mestnih gledališčih, posebno pa „jugoslavci“, ki je predstavljal staroga Japana — nemškutaja, v svoj svoji nagrivenosti in namopnosti in Anška, njegova hči (gospodična Petruzič), ki je predstavljala zvezdno slovensko dekle z najljubim lastnostmi in vednostmi. Čezvino je bila privratan na odru, vendar bi sjej tudi najostrejši kritik ne mogel nobene pomankljivosti očitati. Pomeni moramo biti, da imamo takih moči, tako vrt slovensko dekleto, čast in veselo vsamo narodu. Zlad prišel se je prostu zabava s plesom, sledilo napravnice i. t. d. dokler se nismo navdušeni za blagost drugoga nam naroda in s srčno željo se večkrat se na enaki način zabavati, našli.

Dunaj. (Slavnost akad. društva „Slovenija“ na Dunaji.) 6. sv. evanča je bil dan, katerega si „Slovenija“ lahko napiše z listini črkami v svoje spominsko knjigo. V plesni dvorani Ronacherjevi se je pokazalo, da nastaja „Slovenija“ na Dunaji razumitvijo sicer našnjega s ne nepoznavajo namna slovenskega, kajti obralo se je nad 600 občinstva občinstva iz vseh slovenskih krogov. Tako so postili veselici dr. L. Štegr, general Strahinčič, dvorni svetniki Momič, Gorman, Kradčević, dr. tajnik Zavatti, višji gos. svetnik Šteflov, starh svetnik Ljubič, gos. poslanec Ferjančič, Naberger, Glušičnik, Spajbar, Hancinji, Immed Slovencu omeniti je: Majnarca, Homanca, Pukla, Pakja, Mirka, Jančarja, Navratila, De Francoskaja, Strizajca. Posledno lepo so se vdeležili in masice krasno uniforme 12 belgarških častnikov, kakor se je sploh slovensko vodstvo jako mnogoterve odpravilo vablu, in tako veliki pripomoček k stajnemu vepnu slavnosti. Immed gos. akad. črtnik, ki so bila zastopana pri slavnosti, omeniti je treba pred vsem hrabroko hrvatoko društvo „Zemljin“, dalje „Zora“, „Akad. spolek“, „Bukovina“, „Tatra“, „ŠM“ in „Ognjisko“.

Posledne točke koncerta so se točno izvršile, najbravneje je pa občinstvo odobravalo zadnje točko namreč: „Tamburica kosovska“ in „Vianca hrvaških narodnih pevovskega“, katero je odbral društveni komisi in moški tamh, sber akad. črtnik „Zemljin“ in „Slovenija“, ki je leglji okoli štirideset detov hrvaških močij. Po koncertu se je našel jako živahen ples, ki je trajal do polje pete ure zjutraj. Splošno zanimanje za ples se je pokazalo najbolj pri mladenkih plesih.

Tako je plesno pro kadrijo 96, drugo 84, tretje 16 parov. Prvo leto je stelo 42 drugo 26 in beseda 32 parov. Smalo se pa lahko tudi, da smo bili „Slovenija“ ponosna na ta večer, ter da smo speti na predvoj petih dni prihajajo leto, ko bo stavila svoj petinadvajsetletico.

Književnost.

(Slovenska gledališča.) Zgodovina gledaliških predstav v dramatični književnosti slovenske 3 četvrti stikoma. Spisal Anton Trebnjak. Izdalo in založilo „Dramatično društvo“ v Ljubljani. Natisnilo „Narodna tiskarna.“ Str. 198 v veliki osmerki. Cena 1 gld. — To je prav lepa knjiga, in sicer po notranji vsebini in po znanosti obliki. Dela čast znanemu spetsnemu pisatelju in Slovencem, kateri so že, kakor ta knjiga spričuje, veliko storili na polju slovenske dramatične umetnosti, ki je še več kakor 100 let stara.

